

BABICZKY TIBOR

Az Ismeretlen Ember balladája

*A holttest egy hársfa alatt feküdt.
Nem volt füle. Szája összevarrova.
Vér sötétlett körötte mindenütt.
Zsebrádió hevert tőle balra.*

*Mint holtak hangja, át az éteren
recsegve szóltak fojtott mondatok:
„Nem hallod? Ne felelj velem!”
Az elem merült. A test hallgatott.*

*„Hatvanhat éves férfi. Szeme: kék.
Őszülő haj. Oldalán szúrt sebek.
Szétronsolták minden ujjbegyét.
Nagyjából három napja itt lehet.”*

*A tavaszi arcom elhagyott már régen,
kihullt őszi hajam minden egyes szála.
Az emberi élet más, mint a fenyőké,
hogyan is lehetne örök ifjúsága?*

*„Ez már nem támad fel soha többé.”
Talán senki nem ébred már soha.
Omlik az arc pár földpuha röggé.
Hazatérne a test, de nincs hova.*

*Tekintet az éggel összevegyül.
Ősz jön. Ez nem élet. Nem is halál.
Enyhe szél fúj. A nyár megszeliđül.
A kapukról leszerelve a zár.*

*A tavaszi arcom elhagyott már régen,
kihullt őszi hajam minden egyes szála.
Az emberi élet más, mint a fenyőké,
hogyan is lehetne örök ifjúsága?*